ARENELE SPORTIVE, CADRU DE MANIFESTARE A PRINCIPIILOR ETICE

TERIBILII COPII DIN CARTIERUL FERENTARI

Profesoara de educație fizică **Doina Georgescu** a cerut elevilor alinierea pe două rînduri, s-a uitat la buzunarele exagerat de umflate ale șorțurilor, după care a arătat un loc unde să fie golite. În clipa următoare, pe locul respectiv a răsărit un munte de bile, praștii, ace anume îndoite, lațuri pentru prins tot felul de zburătoare... ● **Unde ne aflăm aici, copii ?** ● Ne aflăm — a răspuns un puști — în partea cea mai de sud a cartierului Ferentari. ● Ne aflăm, a corectat profesoara, **la Școala generală nr. 134 din Capitală ! Acum, atenție la mine ! De mîine, toată lumea vine la lecția de educație fizică în maieu și chilot. Iar fetele și cu costum de gimnastică !...**

La această ultimă propunere, fetițele și-au privit genunchii juliți, puștoaicele aflate în rîndul din spate au schițat — abia abținîndu-se de rîs — cîte o reverență, dar, spre surprinderea tuturor, prof. Doina Georgescu le-a spus că mișcările le-au fost pline de grație. Vestea s-a răspîndit și a doua zi toate elevele din clasele I—IV se întreceau în a face reverențe cît mai grațioase. „Alarmat" de liniștea din curte, directorul școlii, profesorul de limba română **Filotie Cimpoieru**, a stat de vorbă cu noua profesoară de educație fizică, promițîndu-i sprijinul în acțiunea de a forma un ansamblu de gimnastică artistică. După doi ani, „fetițele cu genunchii juliți" erau cele mai bune gimnaste din Sectorul 5. După încă 4 ani de muncă sirguincioasă, ansamblul Școlii generale nr. 134, astăzi evoluînd pe lîngă Casa pionierilor și șoimilor patriei — Sector 5, urca cu „Dans de păpuși" pe marea scenă a Festivalului național **„Cîntarea României"**, cucerind de două ori consecutiv locul I pe țară !

„Codițele" care făceau reverențe prin curtea școlii sînt acum eleve în clasa a VIII-a : Florentina Brădescu — premiantă, Carmen Filimon — premiantă, Aurelia Antoniu — premiantă, profesoara de educație fizică Doina Georgescu nu face rabat la învățătură ! Astăzi, „din partea cea mai de sud a cartierului Ferentari" pleacă în fiecare zi la Liceul de artă „George Enescu" fetițele care, cu ani în urmă, aveau buzunarele șorțurilor pline cu scule ce înspăimîntau pisicile de pe șapte străzi : **Gabriela Pătrașcu, Cristina Ungureanu, Daniela Tache.**

Din timp în timp, profesoara de educație fizică Doina Georgescu a mai aliniat pe două rînduri elevele Școlii generale nr. 134 din Capitală. Le-a aliniat, a privit buzunarele exagerat de umflate — de acum — ale sarafanelor, după care a arătat locul unde să fie golite : bomboane de tot felul, primite de la admiratorii mici și mari... ● **Unde ne aflăm aici, copii ?** Ne aflăm în Iugoslavia, a răspuns pioniera **Monica Goran**, la Festivalul internațional pentru copii „Bucuriile Europei". La plecarea din țară, ne-au condus tovarășul director al școlii, lumea de pe șapte străzi din cartierul Ferentari !...

Muncă, pasiune, dragoste pentru frumos, pentru meserie... ● **Unde ne aflăm aici, copii ? Aici ne aflăm, a răspuns eleva Argentina Dumitru**, făcînd cea mai grațioasă reverență, într-unul din studiourile Radioteleviziunii române. Peste cîteva momente intrăm în emisie cu dansul **„Plouă, plouă, ce ne pasă nouă ! ?". Pariez pe... două din fostele mele zgîrciuri de praștie că nu există om din partea cea mai de sud a cartierului Ferentari care să nu fie acum în fața micului ecran !...**

Vasile TOFAN

Elevele școlii generale nr. 134 din Capitală într-un frumos tablou final...

ȘTAFETA FAMILIEI...

„Sportul este o lume vie a exemplelor. A exemplelor prin care înveți să învingi, să urci cu bărbăție treptele, uneori abrupte, ale vieții. Lecția aceasta oferită de sport o poți învăța și stînd în tribună, dar miezul ei îl sesizezi cel mai bine numai cînd cobori în arenă, cînd ești direct implicat, cînd te pregătești ore și zile în șir pentru a mai cîștiga un centimetru sau a mai smulge o sutime de secundă. Dar totul capătă o altă nuanță, se înnobilează am spune, cînd această pasiune pentru un sport se transmite și celor din jur, cînd se stabilesc fire trainice care au punct de pornire chiar FAMILIA, nucleul unui aliaj trainic și indestructibil". Aceste reflecții, fără a fi noi, dar perfect adevărate, le făcea antrenorul lotului național de călărie, **Dumitru Hering**, atunci cînd, urmărind recentele întreceri ale juniorilor și fetelor, am întîlnit pe lista concurenților nume binecunoscute în echitația românească.

Dar ce să caute multiplii campioni naționali și balcanici **Bozan, Velea, Nicolae sau Stoica** în competiția celor mai tineri sportivi ? „Misterul" a fost repede dezvăluit. Nu, nu erau ei, ci copiii sau frații, adică **Răzvan Bozan, Valentina Velea** — copii care au urcat în șa pentru a ajunge la „înălțimea" părinților, **Ionel Nicolae** (să nu-l uităm nici pe tatăl lui, un vechi și cunoscut performer al hipodromului ploieștean) și **Ștefan Stoica**, frații mai mici ai campionilor noștri. „Speranțele" au avut evoluții bune, dovedind că dispun de profesori pricepuți. După numai o zi, rolurile s-au schimbat. Din emoționați concurenți, au devenit pasionați spectatori. Pe parcurs s-au aflat părinții și frații mai mari. Lecțiile teoretice ale antrenamentelor s-au transformat în lecții practice. **„Ceea ce-i doresc fiului meu — ne spunea maestrul sportului Dumitru Velea — este să realizeze parcursuri fără greșeală, deși are de... sărit multe obstacole grele pentru realizarea unor rezultate valoroase. Și, chiar dacă nu va ieși campion, sînt convins că sportul îl va ajuta să ajungă un om adevărat".** Va fi, fără îndoială, **marele cîștig...**

Dar, pentru ca **„tabloul de familie"** să fie și mai **complet, în amintitele întreceri s-au mai aflat și Constantin Păsărin**, fratele fostului component al lotului, dar și „amazoanele" **Mariana Moisei** — campioană națională și balcanică — și **Ligia Ilin**, soțiile foștilor călăreți, astăzi apreciați antrenori, **Vasile Tudor și Cornel Ilin**. Pentru lumea călăriei aceste exemple nu sînt singulare, dar niciodată nu s-au reunit într-un singur concurs atîtea „familii", argumentînd ideea educației pentru și prin sport, a pasiunii ardente și dorinței de obținere a unor performanțe de valoare.

Emanuel FÂNTÂNEANU

SPORTUL A ÎNVINS SUFERINȚA

După mai bine de patru ani, Constantin Nicolae, *spadasin la Progresul București, revine pe planșă. În 1980, cînd a abandonat activitatea sportivă de performanță, antrenorul său,* prof. Victor Teodorescu, *ne spunea cu multă amărăciune :* „Costică s-a îmbolnăvit grav, nu mai pot conta pe el. Cred că se va lăsa de sport...".

Este de aceea ușor de imaginat proporțiile bucuriei produsă de reapariția fostului spadasin, zilele trecute, în sala Floreasca.

Însemnări

Ce se întîmplase, însă, cu Constantin Nicolae în cei 4 ani care trecuseră de la „dispariția" sa din sportul de performanță ? În vara lui '80, pe Nicolae l-a pus la pat o formă de reumatism degenerativ dintre cele mai grave. „Pe fondul unei amigdalite banale — *ne spune sportivul* — s-a declanșat o stare generală greu de definit, care m-a purtat prin diverse clinici și stațiuni balneare. Speranțele medicilor, chiar și ale celor mai experimentați, cum sînt cei de la clinica de reumatologie a spitalului Fundeni, cam păliseră. Nu, însă, și ale mele!..." *Ce i-a întreținut lui C. Nicolae nădejdea în vindecare, posibilitatea de a reapare în viața sportivă atît de îndrăgită ? Ne spune chiar el :* „Un tratament propriu (pe lîngă cel recomandat și impus de medici), un tratament simplu, dar care cerea stăruință : exercițiu fizic, mișcare, zilnic, minute și ore în șir. De la starea jalnică în care mă aflam, cînd abia îmi tîram picioarele, am ajuns să fac primii pași, apoi scurte plimbări prin casă, prin curte, în jurul cartierului. Totul, rețineți, prin exercițiu fizic, în care am crezut cu tărie".

Cum arată acum spadasinul C. Nicolae ? L-am văzut mișcîndu-se cu aceeași dezinvoltură ca și înainte de îmbolnăvire, fandînd pe planșă cu ușurința foarte tinerilor coechipieri de la Progresul, Marian Dragomir sau Sandu Teodorescu, fiul antrenorului. Mai mult, cu ambiția de a fi mereu printre primii. A ajuns în recalificările „Cupei României", întrecut greu de Constantin Manta, care avea să urce pe podiumul primilor trei trăgători. A redevenit, deci, ceea ce a fost : un sportiv capabil de performanță. Și medicamentul care i-a redat bucuria vieții și a reintegrării în colectivul scrimerilor de la Progresul a fost tot sportul...

Tiberiu STAMA

REGULILE SÎNT ACELEAȘI PENTRU TOȚI

Inginerul **Mircea Țicleanu** este cunoscut în orientarea turistică. Ca membru al clubului **Voința București**, a obținut succese de prestigiu, fiind de mai multe ori campion al țării (la individual și ștafetă) și reprezentînd cu cinste clubul său, căruia i-a rămas credincios. Deși uneori lucrează la sute de kilometri de Capitală, vine la competițiile în care este angrenat acest club.

Dar iată că la finala Campionatelor republicane „Voința", din toamna acestui an, desfășurate la Sinaia, inginerul **Mircea Țicleanu** — între altele, autor al unei frumoase cărți despre orientarea turistică, apărută de curînd — n-a putut reprezenta clubul bucureștean. De ce ? **„Pentru că, ne-a spus el, necăjit, juriul de concurs a refuzat să mă înscrie printre competitori".**

Sublinieri

Ne-am interesat la secretariatul concursului.

— Ne pare rău, a fost răspunsul, că tocmai Bucureștiul n-are reprezentant în finala pe țară. Dar inginerul Mircea Țicleanu a venit fără a avea, pe carnet, înscrisul că a efectuat vizita medicală anuală. Or, regulamentul este același pentru toți. Trebuie să înțeleagă și cei mai buni dintre cei mai buni acest lucru.

A fost o lecție pentru **Mircea Țicleanu**, care a bătut un drum lung — de dincolo de Apuseni — pentru a veni la competiție. Păcat de drum, de timpul pierdut și de oboseală. El, și mulți alți sportivi de frunte, trebuie să înțeleagă că, asemeni tuturor participanților, au obligația de a respecta strict regulile.

Sever NORAN

ULTIMUL EPISOD AL UNUI „SERIAL"?

Sportul are meritul și mîndria de a fi îmbogățit terminologia moralei cu o noțiune, „fair-play", a cărei sferă definitorie a depășit de mult perimetrul sportiv. „Jocul cinstit" a devenit o regulă etică a oricărei competiții. Dar, ca orice regulă confirmată, are și excepțiile ei, încadrate în acel „foul-play". Excepții care se manifestă uneori strident chiar în mediul care a dat vigoare termenului de „fair-play". Și cu consecințe nu prea plăcute, ca în cazul recent petrecut la Turnu Măgurele, cu prilejul meciului de volei dintre divizionarele „B" feminine Chimia, din localitate, și CSSU Dacia Pitești...

Între cele două echipe n-a fost doar o competiție sportivă propriu-zisă, ci și o alta, ale cărei ițe încurcate vom încerca să le orînduim mai jos. Cît timp s-au aflat în teren, echipele, arbitrii și publicul au fost, cum se spune, „fair"... Au cîștigat pe merit oaspetele și nimeni n-a avut nimic de reproșat. După meci, însă, litigii mai vechi și mai noi între cele două părți au dovedit că în afara terenului, dar nu în afara sportului, unii sînt mai degrabă „foul".

Pe scurt: legitimațiile echipei piteștene au dispărut de la masa arbitrului scorer, N. Filipescu ; la ieșire, părinții și fratele unei foste jucătoare piteștene, **Elena Sandu (la prezent pe lîngă echipa din Tr. Măgurele, dar fără dezlegare de la vechiul club), împreună cu un alt individ, care incita la bătaie, au luat cu asalt pe oaspeți, barîndu-le accesul la microbuzul și la autoturismul cu care aceștia veniseră de la Pitești ; cei patru cereau președintelui secției de volei „Dacia", dr. Traian Gheorghescu, și antrenorului C. Ferenți, sub amenințare, dez**legarea în vederea realizării transferului. Îi ajuta, firește, și jucătoarea E. S., care se vedea cu serviciul la Tr. Măgurele și cu dreptul de joc la... Pitești; pînă la urmă, după înbrînceli, păruieli, lovituri, autoturismul reușește să demareze cu o parte dintre oaspeți, cu ușile deschise, și să dispară ; după cîtva timp scapă și microbuzul, grație intervenției de ultim moment a unui arbitru localnic ; rezultatele mai importante ale agresiunii : un nas rupt, al jucătoarei piteștene Elena Istrate, de pumnul fratelui Elenei Sandu, coate zdrelite, iar echipa oaspete rămasă fără carnete de legitimare...

La comisia de disciplină, unde au fost chemați reprezentanții celor două părți, s-a descoperit că „Foul-play"-ul are rădăcini mai vechi : cu vreo doi ani în urmă, la meciul celor două echipe, tot la Tr. Măgurele, fostul antrenor al „Daciei" fusese bătut de „atentele" gazde, care acum cereau dezlegare pentru o jucătoare dată afară din echipa „Dacia" („pentru rea conduită, dispariții nocturne, slab randament la antrenamente și jocuri" — spun piteștenii) și cu contractul de muncă la I.A. Dacia Pitești desfăcut la cerere. Piteștenii plăteau polița, obligîndu-i pe solicitanți să-și ceară scuze pentru bătaia dată antrenorului.

Și, după ce și-au cerut-o, au fost purtați de mai multe ori pe drumuri la Pitești. În zadar... Și a venit contrapolița, la care ne-am referit. Va fi ultimul episod ? Biroul federal trebuie să-i pună capăt acestui serial „foul-play" prin sancțiuni drastice, pe măsura celor întîmplate la Tr. Măgurele datorită neasigurării securității oaspeților, neglijenței crase a scorerului, cu sau fără știința căruia au dispărut carnetele de legitimare (reapărînd după cîteva zile prin nu se știe ce mister !), „vendettei" organizate de jucătoarea E.S., precum și precedentelor care au stîrnit conflictul...

Aurelian BREBEANU